

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. V.,** zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, za účasti: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí původně žalované Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno ze dne 4. 8. 2008, čj. CPBR-9194/ČJ-2008-61PB, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, čj. 36 Az 27/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Sdělením ze dne 4. 8. 2008, čj. CPBR-9194/ČJ-2008-61PB, označeným jako *„Podání žádosti o vízum nad 90 dnů – zaslání“*, Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno (dále jen „původně žalovaná“) vrátila žalobci jeho žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů s tím, že dle § 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), není k jejímu přijetí příslušná. Původně žalovaná také uvedla, že žádost žalobce nebyla postoupena dle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II.

2. Žalobce brojil proti sdělení původně žalované žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, čj. 36 Az 27/2008 - 37, zamítl.

3. Podle krajského soudu bylo jeho úkolem posoudit, zda byl postup původní žalované po podání žádosti o vízum nad 90 dnů v souladu se zákonem, a zda je sdělení ze dne 4. 8. 2008 rozhodnutím přezkoumatelným podle soudního řádu správního.
4. V této souvislosti krajský soud konstatoval, že předmětné právní otázky u skutkově shodné věci řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, čj. 8 As 1/2011 - 69 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud označené rozhodnutí citoval a s odkazem na závaznost právního názoru neshledal žalobu důvodnou.

III.

5. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

6. Úvodem stěžovatel popsal dosavadní průběh řízení a zopakoval, proč podal žádost o udělení víza nad 90 dnů u původně žalované. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dále tvrdil, že napadený individuální správní akt žalované je rozhodnutím v materiálním smyslu, protože zasáhl do jeho práva na řádné projednání žádosti o vízum správním orgánem. Stěžovatel měl za to, že rozhodnutí žalované podléhá soudnímu přezkumu, neboť se na něj nevztahuje kompetenční výluka dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

7. Stěžovatel namítl, že původně žalovaná byla povinna v souladu s § 12 správního řádu postoupit jeho žádost příslušnému správnímu orgánu. Připomněl, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví. Správní řád ani zákon o pobytu cizinců přitom neumožňuje, aby správní orgány vyřídily podání účastníků způsobem spočívajícím v jejich vrácení. Podle názoru stěžovatele měla původně žalovaná jako orgán nekompetentní k právnímu posouzení žádosti o vízum přezkoumat, zda toto podání splňuje náležitosti § 37 správního řádu, a poté je postoupit. Hodnocení, zda žádost naplňuje požadavky zákona o pobytu cizinců včetně podmínky osobního podání, měla ponechat správnímu orgánu příslušnému k přijetí žádosti, tedy Ministerstvu zahraničních věcí. Stěžovatel zdůraznil, že byť nemá podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zaručené právo na pobyt na území České republiky, má nepochybně právo na spravedlivý proces, které bylo porušeno.

8. Dále stěžovatel zpochybnil závěry Nejvyššího správního soudu, vyslovené v rozsudku čj. 8 As 1/2011 - 69. Uvedl, že ani v tomto případě se žadatel o vízum nevyhýbal povinnosti podat žádost osobně, ale povinnosti objednat se k podání žádosti na zastupitelském úřadu přes *call-centrum* a následně hradit registrační poplatek. Tuto povinnost stěžovatel považoval za nezákonnou. Požadavek na postoupení žádosti o vízum se mu proto jevil zcela legitimním. Závěrem poznamenal, že po postoupení věci by zastupitelský úřad mohl stanovit případný termín k osobnímu podání žádosti sám.

9. Konečně stěžovatel vytkl krajskému soudu nepřezkoumatelnost rozsudku, protože se nijak nevypořádal s žalobními námitkami. Podle stěžovatele rozsudek obsahuje pouze argumentace procesních stran a právní názor Nejvyššího správního soudu, aniž by v něm byly uvedeny vlastní úvahy soudu o důvodnosti žalobních bodů.

IV.

10. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

11. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud není z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

14. Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval, se kterými žalobními body se podle jeho názoru krajský soud nevypořádal, Nejvyšší správní soud mohl posoudit danou stížní námitku pouze v obecné rovině. V návaznosti na tuto skutečnost konstatuje, že v odůvodnění krajského soudu takovou vadu neshledal, neboť z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při hodnocení relevantních právních otázek řídil. Přestože byly tyto úvahy součástí citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z předmětné části rozsudku je patrné, o jaké právní závěry krajský soud své rozhodnutí opřel. Pokud pak byla argumentace žalobce obdobná argumentaci, jíž se Nejvyšší správní soud již dříve ve své rozhodovací činnosti zabýval, krajský soud nepochybil, pokud z této argumentace vyšel. Krajský soud jistě nebyl povinen v zájmu prezentace „vlastní úvahy“ přeformulovat právní názor Nejvyššího správního soudu, který je ostatně v obecné rovině povinen respektovat.

15. Pokud stěžovatel poukázal na to, že sdělení původně žalované podléhá soudnímu přezkumu, Nejvyšší správní soud podotýká, že takové vyjádření nelze považovat za stížní námitku. Z rozhodnutí krajského soudu je zjevné, že stěžovateli byla přiznána žalobní legitimace ve smyslu § 65 s. ř. s., krajský soud posoudil důvodnost žaloby, a tedy věcně přezkoumal daný případ. Stěžovatel může jen obtížně brojit podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proti této úvaze krajského soudu, když v kasační stížnosti vyslovil obdobný právní závěr.

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku, podle níž původně žalovaná byla povinna postoupit žádost stěžovatele o vízum nad 90 dnů příslušnému správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců obsahuje zvláštní právní úpravu pro podávání a přijímání takových žádostí, je vyloučena aplikace § 12 správního řádu, týkající se postoupení podání. Tato právní otázka byla shodně řešena i v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 1/2011 - 69, ze kterého ostatně krajský soud v posuzované věci citoval rozhodné právní závěry. V návaznosti na neexistenci namítané

povinnosti nelze než dovodit, že původně žalovaná nezasáhla svým postupem do práv stěžovatele. Na tomto místě kasační soud opětovně poukazuje na svůj rozsudek čj. 8 As 1/2011 - 69 a v něm zmíněnou judikaturu. Tento soud se ztotožnil s krajským soudem, že s ohledem na výše uvedené měla být žaloba správně zamítnuta. Vzhledem k vypořádání této stížní námitky Nejvyšší správní soud navíc poznamenává, že v posuzované věci nespatřil ani porušení práva na spravedlivý proces.

17. Tvrzení stěžovatele ohledně pochybení původně žalované, která podanou žádost vrátila, aniž by zákon takový způsob vyřízení věci stanovil, posoudil Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou stížní námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tento argument neměl předobraz v obsahu žaloby.

18. Pokud stěžovatel nesouhlasil s právními názory uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 1/2011 - 69, nenabídl na podporu své námitky žádné relevantní argumenty. Důvody ani motiv stěžovatele, pro který podal žádost o vízum nad 90 dní u původně žalované, nemohly mít na právní závěry označeného rozhodnutí zdejšího soudu jakýkoliv vliv. Pro úplnost soud dodává, že předmětem tohoto řízení není hodnocení úpravy a postupu příslušného zastupitelského úřadu při přijímání žádostí o vízum.

19. Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

20. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu dle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu